

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pf.20.068/2025/8.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

Márton és Bázsza Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bázsza Gergely Tamás ügyvéd)

ügyvédi iroda címe

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

dr. Süle Krisztina ügyvéd

ügyvédi iroda címe1

A per tárgya: jóhírnévhez és személyes adatok védelméhez való jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 3/D.P.21.773/2022/34.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül fizessen meg az államnak 120.000 (százhuszezer) forint fellebbezési illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, az alperes azzal, hogy 2019. április 28. napján a kerület megnevezésű, társasház címe számú Társasház közgyűlése meghívójának mellékletei közé csatolta és valamennyi társasházi tulajdonos részére kézbesítette a felperessel szemben korábban megtett feljelentést, a feljelentést nyilvánosságra hozta, továbbá valótlanul állította, hogy a felperes a társasházi közgyűlés iratait ellopta, és ezzel megsértette a felperes jóhírnévhez, valamint személyes adatainak védelméhez fűződő jogát.

[2] Kérte, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől és kötelezze arra, hogy saját költségén tegye közzé az alábbi közleményt: „A 2019. májusában a Társasház Tulajdonosainak részére, a társasházi közgyűlési meghívó mellékleteként csatolt felperessel szemben megtett feljelentésben szereplő állítások valótlanok. felperessel szemben a BRFK kerület megnevezése Rendőrkapitányság az eljárást megszüntette. felperes sosem tulajdonította el a társasházi közgyűlés iratait, sajnáljuk, hogy felperes jóhírnévhez fűződő

személyiségi jogát, valamint személyes adatainak védelmét megsértettük.” Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 1.500.000 forint és annak 2019. április 29. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére.

[3] Keresetében érvényesített jogát a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1)-(2) bekezdésében, 2:43. § d) és e) pontjában, 2:45. § (2) bekezdésében, 2:51. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjában, valamint 2:52. § (1) és (3) bekezdésében jelölte meg. Hivatkozott az információs önrendelkezési jogról és az információs szabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Infotv.) 3. § 2., 4. és 10. pontjára, 4. § (1), (2) bekezdésére, 5. § (1) bekezdésére, valamint 14. §-ára.

[4] Előadta, hogy bár a 2018. augusztus 27-én összehívott közgyűlésen megjelent, a keletkezett iratokba betekintett, azonban miután emiatt a levezető elnök és közöttük feszültség keletkezett, az iratokat végül visszatette, nem tulajdonította el, nem is állt szándékában. Ehhez képest a korábbi közös képviselő az iratok vélt eltulajdonításáról valamennyi társasházi tulajdonostársat értesítette, kivéve magát a felperest, majd feljelentést is tett ellene. Az alperes, aki 2018. október 17-től közös képviselője egy nagy társasháznak, a 2019. május 14-re szóló, 2019. április 29-én postaládába kézbesített meghívó mellékleteként csatolt írásbeli előterjesztésében kifejezetten fel is hívta a figyelmet, hogy a társasház bizonyos dokumentumait feltételezhetően ellopták, és a feljelentést mellékletként is csatolta.

[5] Előadta, hogy az alperes a feljelentés meghívóhoz csatolásával a felperes személyes adatát (bűnügyi személyes adatát) nyilvánosságra hozta és oly módon kezelte, hogy ahhoz sem törvényi felhatalmazása, sem a felperestől származó hozzájárulása nem volt. Az alperesre az Infotv. 5. § (1) bekezdésében foglalt feltételek egyike sem vonatkozik, az általa megvalósított adatkezelés ezért egyértelműen jogellenes, ezzel megsértette a felperes személyhez fűződő jogát.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy a feljelentést azért kellett nyilvánosságra hoznia, mert a társasházi képviselet 2019 májusában az első általa tartott közgyűlésen egy rendkívüli körülményekre alapozott pénzügyi beszámolót kívánt a közgyűléssel elfogadtatni. Az iratanyag ugyanis, amit az alperes a korábbi közös képviselőtől átvett, hiányos volt, és a társasház évekre visszamenően nem rendelkezett pénzügyi beszámolóval és költségvetéssel. A közgyűlésre küldött meghívó mellékletét képezte ezért valamennyi olyan okirat, amely a rendkívüli körülményeket indokolta, amelyből a tulajdonostársak tájékozódhatnak arról, hogy mi indokolja rendkívüli pénzügyi beszámoló benyújtását.

[7] Hivatkozott arra is, hogy maga a felperes hozta nyilvánosságra a tulajdonostársak körében azt, hogy öt iratok ellopásával vádolják, amikor nyílt levélben egy általa összehívott ülésre hívta a tulajdonostársakat. A feljelentés valóban megtörtént. Valótlan tényt az alperes nem állított, arról pedig, hogy a felperest gyanúsítottként kihallgatták, illetve gyanúsított minősége megszűnt, az alperesnek nem lehetett tudomása a 2019. április 28-i közgyűlési előterjesztéskor.

[8] Azzal is védekezett, hogy a feljelentést valóban nyilvánosságra hozta úgy, ahogy azt a felperes előadta, azonban ez a nyilvánosságra hozatal célhoz kötött volt, célja a társasház pénzügyi beszámolójával kapcsolatos rendkívüli határozathozatal indokainak alátámasztása volt, és kizárólag az arra jogosult zárt kör, a társasházi tulajdonosok részére volt megismerhető. Közös képviselőként jogosult volt a társasházzal kapcsolatos minden olyan információt és okiratot közölni a tulajdonosokkal, amely a társasházzal, annak működésével van összefüggésben. Ebben a tekintetben hivatkozott a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény (Tht.) 34. § (2) bekezdésére.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 190.000 forint perköltséget. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán feljegyzett 90.000 forint kereseti illetékről úgy rendelkezett, hogy azt a felperes köteles megfizetni az államnak.

[10] Döntésének indokolásában idézte a felperes keresetében megjelölt jogszabályhelyeket.

[11] A jóhírnév sértéssel összefüggően azt vizsgálta, hogy a felperes által sérelmezett közlések tényállításnak, vagy véleménynek minősülnek.

[12] Megállapította, hogy a közgyűlési meghívó mellékleteként csatolt feljelentés azt tanúsítja, hogy a korábbi közös képviselő ismeretlen tettes ellen lopás és garázdaság elkövetésének gyanúja miatt feljelentést tett. A feljelentés további részei azok az állítások, amelyek a feljelentést tevő álláspontja szerint a nyomozás megindítását indokolják. Arra következtetett, hogy a feljelentés tevője egyértelműen a korábbi közös képviselő, a feljelentés tartalma az ő álláspontját tükrözi. A felperes maga is azt állította, hogy a feljelentés megtételét nem sérelmezi. A feljelentésben foglalt tényállítások ebből következően egyértelműen nem az alperes személyéhez kapcsolhatók, aki az előterjesztésében maga is hangsúlyozza, hogy az iratok eltűnése az előző közös képviselők időszakára esik. Az írásbeli előterjesztés azon mondata pedig, hogy az iratok hiányának feltételezhetően lopás az oka, nem tekinthető határozott tényállításnak. Maga az írásbeli előterjesztés a felperes nevét meg sem említi, nem hozza őt tényállítások szintjén lopással kapcsolatba. Álláspontja szerint mindezek alapján nem állapítható meg jóhírnév sérelme, mivel az alperes részéről sem valós, sem valótlan tény állítására vagy híresztelésére nem került sor.

[13] A személyes adatok védelméhez fűződő joggal összefüggően kifejtette, hogy az alperes maga sem vitatta az Infotv. 3. § 2., 4. és 10. pontjában foglalt fogalommeghatározásokra figyelemmel, hogy a felperes neve személyes adatnak minősült. Az pedig, hogy a tulajdonostársaknak megküldött anyagban egy olyan tartalmú feljelentés szerepel, amely a felperes személyét kapcsolatba hozza egy büntetőeljárás megindításával, nyilvánvalóan felperes bűnügyi személyes adatának minősül az Infotv. 3. § 4. pontja alapján. A feljelentés megküldése az Infotv. 3. § 12. pontja szerint a feljelentés nyilvánosságra hozatalának minősült, ezért az alperes sérelmezett magatartására az Infotv. szabályait kellett alkalmazni.

[14] Kiemelte, hogy a személyes adat az Infotv. 4. § (1) bekezdése értelmében kezelhető, ennek feltétele azonban az, hogy meghatározott célból, jog gyakorlása és kötelezettség teljesítése érdekében kerüljön arra sor, az adatkezelés korlátja pedig a cél megvalósulásához szükséges mérték. Rögzítette, hogy az alperes személyes adat kezelésére alkalmazni kell az Infotv. 5. § (2) bekezdés a), b), c) és d) pontját is.

[15] Megítélése szerint a személyes adat kezelésének Infotv. 5. § (2) bekezdés a), b) és c) pontban írt feltételei nem álltak fenn, fennállt azonban a d) pontban írt azon feltétel, mely szerint kezelhetők a személyes adatok, ha azokat az érintett már kifejezetten nyilvánosságra hozta és az adatkezelés céljának megvalósulásához szükséges, azzal arányos. E következtetését arra alapította, hogy a 2018. szeptember elején a felperes a lépcsőházban egy olyan tartalmú levelet tett ki (7/A/10), amely egy konzultációra tesz javaslatot a társasház lakói számára. E levél (1) bekezdésében a felperes azt írja „...érdekeimmel ellentétes, hogy bármilyen dokumentum eltűnjön...”, „... semmilyen dokumentumot nem vittem el...”. E nyílt levélben – amely ugyanabban a körben vált nyilvánossá, mint a későbbi közgyűlési meghívó – a felperes a volt közös képviselő által kitett levélre adott válaszként maga is nyilvánossá tette, hogy ő az a személy, akit a korábbi közös képviselő indokolatlanul lopással vádol. Ebből az következett, hogy a tulajdonostársak legszélesebb köre már informálódhatott arról a tényről, hogy a felperes személyét társasházi iratok eltűnésével a korábbi közös képviselő összefüggésbe hozta. Akár azért, mert jelen voltak a közgyűlésen, akár azért, mert olvasták a közös képviselő nyilvánossá tett, mindenkinek szóló levelét. Mindezek, valamint a felperes nyilatkozata és a perben csatolt iratok alapján azt állapította meg, hogy maga a felperes is nyilvánosságra hozta azt a tényt, amelynek a nyilvánosságra hozatalát utóbb az alperes részéről sérelmezi.

[16] Vizsgálta azt is, hogy a kifogásolt adatkezelés az adatkezelés céljának megvalósulásához szükséges, és azzal arányos-e.

[17] Figyelembe vette, hogy az alperes e körben arra hivatkozott, hogy a feljelentést azért kellett mellékelni, hogy a társasház tulajdonosai megértsék, miért szükséges soron kívüli döntéseket hozni. Indokolása szerint nem volt cél nélküli a felperes bűnügyi személyes adatai – ami alatt kizárólag a vezeték és keresztnévét kell érteni – kezelése, azoknak a társasház közösség tagjainak körén belüli nyilvánosságra hozatala. A társasház tagjainak ugyanis érdeke fűződik ahhoz, hogy megtudják, mi az indoka annak, hogy a társasház bizonyos iratok és bizonyos korábban elmaradt döntések hiányában kénytelen pénzügyi elszámolót készíteni. A társasház közösségnek joga van tudni, hogy bizonyos iratokat hiányosan adtak át az új közös képviselőnek. Okfejtése szerint az alperes ugyan alaptalanul hivatkozott a Tht. 34. § (2) bekezdésére, mivel az az írásos előterjesztések mellékelését teszi kötelezővé, az egyéb okiratok tekintetében ilyen rendelkezést nem tartalmaz. A társasházi tulajdonosoknak ugyanakkor jogos érdeke tudni az okiratok hiányának tényéről, és az ezzel kapcsolatos rendkívüli intézkedésekről, mindezek szükségessé teszik az adatkezelést a jelen esetben. A feljelentés kommentár nélküli csatolását és az előterjesztésben megfogalmazott „... azokat feltételezhetően ellopták ...” kitételt pedig nem minősítette aránytalan mértékű adatkezelésnek.

[18] Mindezekre, valamint arra tekintettel, hogy a felperes maga is nyilvánosságra hozta azt a tényt, hogy kapcsolatba hozták a társasházi iratok eltűnésével, arra következtetett, hogy az alperes nem sértette meg a felperes személyes adatokhoz való jogát sem.

[19] Személyiségi jogsértés hiányában pedig a felperes sérelemdíj igényét is alaptalannak találta.

[20] A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott.

[21] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes kereseti kérelme szerinti marasztalását. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

[22] Fellebbezését arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság a felek előadásait és a bizonyítékokat a Pp. 263. § (1) bekezdésébe és 279. § (1) bekezdésébe ütköző módon okszerűtlenül értékelte, iratellenes megállapításokat is tett, megsértette a Pp. 2. § (2) bekezdése szerinti alapelvet. Az ügy érdemét tekintve pedig téves, a Ptk. 2:42. § (2) bekezdésébe, 2:43. § d), e) pontjába, 245. § (2) bekezdésébe és 2:51. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjába, valamint a 2:52. § (1) bekezdésébe ütköző jogi következtetésre jutott.

[23] Fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság tévesen tulajdonított jelentőséget annak a körülménynek, hogy a feljelentés tevője a korábbi közös képviselő és a feljelentés tartalma az ő álláspontját tükrözi. A jóhírnév megsértése ugyanis a valótlan tények híresztelésével is megvalósulhat. A keresetével azt kifogásolta, hogy a valótlan tényállítást tartalmazó feljelentést alperes eljuttatta a tulajdonostársakhoz, ezzel pedig az abban megfogalmazott valótlan tényállítást a tulajdonostársak körében híresztelte.

[24] Téves volt az elsőfokú bíróságnak az a következtetése is, miszerint nem tekinthető tényállításnak az írásbeli előterjesztés azon tartalma, hogy az iratok hiányának egy feltételezhető lopás az oka. A bizonyíthatósági tesztet figyelembe véve az a közlés egyértelműen tényállításnak minősül, miszerint az iratok hiányának feltehető oka az, hogy azokat ellopták, hiszen egyértelműen bizonyítható a közlés valóságtartalma, az, hogy történt-e bűncselekmény (lopás) vagy sem. Az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 2. § (2) bekezdését, amikor a keresetét arra hivatkozással utasította el, hogy az alperes részéről nem került sor tény állítására, vagy híresztelésre, mivel az alperes sem írásbeli ellenkérelmében, sem későbbi nyilatkozataiban nem terjesztett elő olyan irányú védekezést, hogy az általa kifogásolt közlés ne lenne tényközlés.

[25] Hangsúlyozta, hogy nem önmagában a feljelentés megtörténtét, hanem a feljelentésben foglalt valótlan tényállítás tulajdonostársakkal való közlését kifogásolta. Hivatkozott arra, hogy az ellenkérelmen túlterjeszkedéssel az elsőfokú eljárás szabályait az ügy érdemére kiható módon sértette meg az elsőfokú bíróság, ez pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére alapot adó lényeges eljárási szabálysértés.

[26] Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 263. § (1) bekezdésébe és 279. § (1) bekezdésébe ütköző módon, iratellenesen állapította meg, hogy az írásbeli előterjesztés a felperes nevét meg sem említi, ugyanis a tulajdonostársakkal közölt írásbeli előterjesztés

mellékletét, így az írásbeli előterjesztés szerves részét képezte az a feljelentés, amely őt teljes nevével megjelölte.

[27] Hivatkozott arra, hogy az alperes a feljelentésben foglalt tényállítás valóságáról nem győződött meg, annak ellenére, hogy arra köteles lett volna, mielőtt azt nyilvánosságra hozta. Okfejtése szerint elvi alapjai tekintetében a jelen perben is irányadó sajtó-helyreigazítási perben született Pfv.IV.20.852/2024. számú eseti döntésben rögzített azon megállapítás, miszerint az alperes tényt közölt, amelynek valóságtartalmát a perben nem bizonyította, bizonyítás hiányában a tényállítás valótlan, és a valótlan tény híresztelése jogsértő.

[28] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a feljelentés tulajdonostársak számára történt hozzáférhetővé tétele nyilvánosságra hozatalnak minősült. Tévedett azonban, amikor úgy fogalmazott, hogy a felperes bűnügyi személyes adatai alatt kizárólag a vezeték- és keresztnévét kell érteni, ugyanis nem a vezeték- és a keresztnéve tekintendő bűnügyi személyes adatnak, hanem az a neve alapján azonosítható személyére vonatkozó információ, hogy büntetőeljárás hatálya alatt áll a csatolt feljelentés alapján, a büntetőeljárásban terhelt, illetve a büntetőeljárás tárgya lopás.

[29] Utalt arra, hogy a perbeli adatkezelés jogszerűségének megítélése körében az elsőfokú ítélet [44]-[46] pontjában rögzített indokolása tévesen kizárólag az Infotv. rendelkezéseire hivatkozik. Rámutatott, hogy a perbeli adatkezelés az általános adatvédelmi rendelet, GDPR (a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, Európai Parlament és a Tanács 2016. április 27-i (EU) 2016/679 Rendelet) hatálya alá esik. Az elsőfokú bíróság ítéletének [58], [59] pontja, az adatkezelés jogalapjával kapcsolatban kifejtett jogi indokolása is téves. A megvalósult alperesi adatkezelésre a GDPR rendelkezéseit kell alkalmazni. Az adatkezeléshez a GDPR 6. cikk (1) bekezdése szerinti jogalapok valamelyikének, valamint a GDPR 9. cikk (2) bekezdése által szabályozott körülmények valamelyikének együttes fennállása szükséges. Az Infotv. 5. § (7) bekezdése ugyanis a bűnügyi személyes adatokra a különleges adatok kezelésének feltételeire vonatkozó szabályokat rendeli alkalmazni.

[30] Figyelemmel a GDPR 9. cikk (1) bekezdésére, a bűnügyi személyes adatok kezelése főszabály szerint tilos, és azok csak akkor kezelhetők, ha az adatkezelésnek van egy GDPR 6. cikk (1) bekezdése szerinti jogalapja, illetőleg a GDPR 9. cikk (2) bekezdése szerinti valamely körülmény fennáll. Kifejtette, hogy a perbeli esetben a GDPR 6. cikk (1) bekezdés szerinti jogalapok közül kizárólag az f) pont szerinti jogalap alkalmazása jöhet szóba. A perbeli esetben sem az alperesnek, sem a tulajdonostársaknak nem volt olyan jogos érdeke, amelynek érvényesítéséhez a bűnügyi személyes adatok kezelésére lett volna szükség, különös tekintettel arra, hogy amint az elsőfokú bíróság is rámutatott, a Tht. alperes által hivatkozott 34. § (2) bekezdése nem tette alperes számára sem szükségessé, sem lehetővé a feljelentés csatolását, azaz bűnügyi személyes adatok nyilvánosságra hozatalát az írásbeli előterjesztés keretében. A feljelentésre, valamint a feljelentésben felsorolt iratokra a közgyűlésen elfogadott határozatok meghozatalához nem volt szükség. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott cél elérhető lett volna bűnügyi személyes adatok kezelése nélkül is, például a meghívóhoz egyébként a fentiek szerint szükségtelenül csatolt feljelentés anonimizálásával.

[31] Kiemelte, hogy a GDPR 6. cikk (1) bekezdés f) pontja szerinti adatkezelés az adatkezelő jogos érdekére hivatkozással sem jelenthet aránytalan korlátozást az érintett jogaira és érdekeire nézve. Ahhoz, hogy az adatkezelés jogalapjaként jogszerűen lehessen hivatkozni az adatkezelő jogos érdekére, a jogos érdek azonosításán túl az adatkezelőnek azt is mérlegelnie kell, hogy az szükséges-e a jogos érdek érvényesítéséhez, azaz az adatkezelőnek meg kell vizsgálnia, hogy rendelkezésére állnak-e olyan alternatív megoldások, amelyek alkalmazásával a jogos érdek érvényesíthető adatkezelés nélkül, vagy a tervezett adatkezeléshez képest kevésbé korlátozó eszközökkel. Az előzőek alapján téves az az elsőfokú bírósági következtetés is, hogy a feljelentés csatolása nem minősült aránytalan mértékű adatkezelésnek, hiszen a feljelentés anonimizálatlan csatolásával a 165 lakásos társasház valamennyi tulajdonostársa számára hozzáférhetővé váltak a bűnügyi személyes adatai.

[32] Mivel a feljelentés közlésére az alperes állításaival szemben nem zárt borítékban került sor, a meghívó mellékletei között szereplő feljelentés tartalmához nemcsak a tulajdonostársak, hanem bárki, így például bérlők, idegenek is hozzáfértek.

[33] Utalt arra is, hogy a GDPR 9. cikk második bekezdésében írt körülmények egyike sem állt fenn a perbeli esetben. Az elsőfokú bíróság megállapításával szemben a tárgyalat levélben ő maga nem tájékoztatta a tulajdonostársakat a feljelentésről, azaz arról, hogy büntetőeljárás indult vele szemben, vagyis az alperessel ellentétben a tulajdonostársakkal nem közölt bűnügyi személyes adatot. Nincs jelentősége annak, hogy a tulajdonostársakat miről tájékoztatta, ugyanis az sem teremtette volna meg a GDPR 6. cikk (1) bekezdése szerinti jogalap egyikét sem a bűnügyi személyes adatok kezeléséhez az alperes számára, ha – feltéve, de meg nem engedve – a tulajdonostársakkal közölte volna a feljelentés tényét.

[34] Utalt arra is, hogy a Kúria több határozatában is kifejtette, hogy a személyes adat jogellenes kezelése nem eredményezi automatikusan a személyiségi jogok, ezen belül a Ptk. 2:43. § e) pontjában foglalt személyes adatok védelméhez fűződő jog megsértését. Az adatvédelmi szabályok esetleges megsértése tehát nem eredményezi automatikusan azt, hogy a jogsérelem az érintett magánszférájába is olyan mértékű tiltott beavatkozást jelent, amely egyben a Ptk. alapján személyiségi jogsértést is megvalósít (Kúria Pfv.IV.21.084/2020/4. [30] bekezdés, Kúria Pfv.IV.20.651/2022/5. [39] bekezdés). A perbeli esetben többlettényállási elem, hogy az alperes bűnügyi személyes adatai tekintetében valósított meg jogszerűtlen adatkezelést, továbbá a bűnügyi személyes adatai nyilvánosságra hozatalával alperes a közvetlen lakóköznyezetében, a mindennapi élettereként szolgáló társasházban járatta le személyét a tulajdonostársak körében. Olyan helyzetbe hozta, hogy a tulajdonostársai jelentős része azóta is bűnelkövetőként tartja számon. A perbeli esetben ennek következtében jelenleg is rendszeresen érik az elsőfokú eljárásban már kifejtett és igazolt atrocitások a lakók részéről, azaz a perbeli esetben a jogszerűtlen alperesi adatkezelés egyben személyiségi jogsértést is megvalósított, hiszen olyan mértékű önkényes és jogellenes beavatkozást jelentett a magánszférájába, amelynek következményeit a mai napig is kénytelen elszenvedni.

[35] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a sérelemdíj igényéről is jogszerűtlen döntést hozott.

[36] A hatályon kívül helyezés iránti kérelemmel összefüggően előadta, hogy az elsőfokú bíróság személyiségi jogai megsértése tekintetében levont téves anyagi jogi következtetései, az iratellenes ténybeli megállapítások, okszerűtlen következtetések, valamint a Pp. 2. § (2) bekezdésébe ütköző eljárás alapján mellőzte a sérelemdíj iránti igényének, annak összecszerúságának, megalapozottságának érdemi vizsgálatát. Ennek következtében a per elbírálása szempontjából jelentős tények bizonyítása, és így módon a tényállás teljeskörű felderítése a Pp. 263. § (1) bekezdése és 279. § (1) bekezdése ellenére elmaradt, megalapozatlan elsőfokú ítélet született. Ha az ítéltábla az elsőfokú ítélet megváltoztatására nem lát alapot, akkor erre tekintettel kérte az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

[37] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az abból levont következtetései is helyesek.

[38] Kiemelte, hogy a 2019. május 14-i elszámoló közgyűlési döntésekhez nem álltak rendelkezésre az eltűnt, hiányzó társasházi okiratok, ezért az alperes jogszerűen és okszerűen csatolta igazolásként a feljelentést mint a rendelkezésére álló hivatalos okiratot a társasházi közgyűlése előterjesztéshez. Az alperesnek méltányolható érdeke volt, hogy hitelt érdemlő okirattal igazolja, vagy valószínűsítse a tulajdonosok felé, hogy szükség van az előterjesztésben előadott rendhagyó döntésekre (Tht. 34. § (2) bekezdése, SZMSZ I.1.9. pontja).

[39] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogszerűen alkalmazta a magyar jogszabályok rendelkezéseit a jogvita eldöntése során.

[40] A felperes fellebbezése nem alapos.

[41] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezéssel nem támadott rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes terjedelmében bírálta felül azzal, hogy az ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés korlátai között gyakorolta a felülbírálati jogkörét. Ilyen korlátnak minősültek a fellebbezés indokai, az abban megjelölt eljárási és anyagi jogszabálysértések (Pp. 371. §).

[42] Az elsőfokú bíróság nem vétett az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértést a fellebbezésben megjelölt okokból, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a Pp. 381. § alapján nem volt indok. A hatályon kívül helyezés megalapozására előadott hibák az indokolás helyesbítésével, az ellenkérelmen túlterjeszkedő bírói megállapítás figyelmen kívül hagyásával, a megalapozatlan ténymegállapítások és téves jogi következtetések, minősítések pedig a Pp. 369. § (3) bekezdés a), b), c) pontja alapján az ítélet anyagi felülbírálata keretében szükség szerint orvosolhatóak.

[43] Az elsőfokú bíróság egyebekben nem sértette meg a Pp. 2. § (2) bekezdését abból az okból, hogy a kifogásolt közlést nem tényállításnak, hanem véleménynek értékelte. A bírósági döntés a Pp. 342. § (1), (3) bekezdése alapján az ellenkérelem tény-, és jogállításain nem terjeszkedhet túl, a bíróság azonban a perben releváns tények felek által előadott jogi minősítéséhez nincs kötve.

[44] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, azonban a fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következő – részben eltérő – indokokra figyelemmel.

[45] A felperes kereseti kérelmében egyrészt annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnevét a feljelentés csatolásával és megküldésével, mivel ezzel valótlannul azt állította, hogy ellopta a társasházi közgyűlés iratait.

[46] A kereseti kérelemben megjelölt jogsértő magatartás a feljelentés csatolása, nem pedig az előterjesztés tartalma volt. Nem volt jelentősége így annak, hogy tényállításnak, vagy véleménynek minősül-e az előterjesztés azon tartalma, miszerint az iratok hiányának feltételezhető oka lopás. Közömbös volt a jogvita elbírálása szempontjából az a kérdés is, hogy az előterjesztés tartalmazta-e a felperes nevét, mivel az előterjesztés nem volt a kereset tárgya, a feljelentésben pedig nem vitásan szerepelt a felperes neve.

[47] Az alperes a feljelentés csatolásával és kézbesítésével nem állított semmit, legfeljebb más állítását továbbítva híresztelhetette a feljelentés tartalmát. Az alperes ezért helyesen hivatkozott arra, hogy valótlann tényállítást nem tett, valótlann tény állításával az alperes jóhírnév sértést nem követett el.

[48] A jóhírnév sértés miatt indított perekben is megfelelően figyelembe vehető PK. 12. számú állásfoglalás szempontjaira is tekintettel a kifogásolt közléseket sohasem önmagukban, a szövegösszefüggésből kiragadva kell vizsgálni, hanem a kontextust és a címzettek, így a jelen esetben a tulajdonostársi kör feltehető értelmezését szem előtt tartva kell értékelni. Ez alapján ítéltető meg az is, hogy mennyiben alkalmas arra, hogy a kifogásolt közlés tényállításának, illetve a véleménynyilvánítási szabadság megengedett határát túllépve jóhírnév sértőnek minősüljön.

[49] A PK 12. számú állásfoglalást figyelembe véve – az elsőfokú bírósággal egyezően – az ítéltábla is jelentőséget tulajdonított a meghívóhoz mellékelt feljelentés tárgyának. A feljelentés tárgya olyan közgyűlési esemény volt, amelyet az érintett közgyűlés résztvevői észlelhettek, a többi címzett pedig, akik nem voltak jelen, az eseményről szóló vitát, közte a felperes álláspontját a felperes és a volt közös képviselő leveleiből megismerhették. A

feljelentés továbbá tényállításként lényegében ugyanazokat az állításokat fogalmazta meg, mint amit a volt közös képviselő a 2018. szeptemberi levelében (F/4) már megtett. Az eseményről szóló vitában csak azzal a többlet információval bírt a címzettek számára, hogy a volt közös képviselő szerint a felperes cselekménye az iratok eltulajdonításának, lopásnak, garázdaságnak minősült, ami miatt feljelentést is tett. A megküldött feljelentés ekként a tulajdonostársak előtt a volt közös képviselő feljelentéssel nyomatékositott álláspontját jelenítette meg, amelyben a volt közös képviselő a tényállításait megismételte, és azokat a hatóság számára büntetőjogilag is értékelte.

[50] Az ítéltábla megjegyzi, hogy a feljelentés tárgya a társasházközösséget, tulajdonosok jogait érintő, közgyűlésen történt botrányos esemény volt. Az azzal összefüggő vitában helye volt ezért az erőteljes, adott esetben büntetőjogi színezetű álláspontok kifejtésének, vagy az ügyben tett feljelentésről adott tájékoztatásnak is.

[51] A bizonyíthatósági teszt alapján kétségtelenül vizsgálható az, hogy a feljelentés tényállításai, az iratok elvétele, kérés ellenére vissza nem adása, valós-e. A feljelentés azon kitétele azonban, mely szerint az ott előadottak az iratok eltulajdonításának, lopásnak minősülnek, a feljelentő büntetőjogi következtetése, értékítélete. Ennek a következtetésnek a jóhírnevet sértő jellege a fellebbező érvelésével szemben nem attól függ, hogy a lopás bűncselekményének elkövetését utóbb bizonyítják-e, vagy sem a büntetőeljárásban, hanem attól, hogy ez a következtetés tudatosan valótlan tény állításán alapul-e, a logika alapvető szabályaival nyilvánvalóan ellentétben áll-e, illetve a jóhiszemű joggyakorlást figyelembe véve van-e elégséges ténybeli alapja.

[52] A felperes keresetlevelében nem vitatta az iratokkal összefüggő konfliktus tényét, valamint azt sem, hogy az iratokat nem adta vissza a volt közös képviselőnek: kereseti tényelőadása szerint nem akarta, hogy a veszekedés elfajuljon, az iratokat „visszatette az asztalra.” A meghallgatott tanú vallomása (21. sorszámú jegyzőkönyv) azt támasztotta alá, hogy a felperes az iratokat a volt közös képviselőnek kérése ellenére nem adta vissza, és a volt közös képviselő az iratok nélkül távozott. A felperes nem jelölte meg, hogy a feljelentés mely konkrét – jogi minősítést nem tartalmazó – tényállítása tudatosan valótlan. A közgyűlést érintő, illetve a feljelentés szerint saját feljegyzéseket is tartalmazó iratok elvétele, az emiatt kialakult, tanúvallomással alátámasztott konfliktus és az iratok kérés ellenére vissza nem adása elégséges ténybeli alapot adott ahhoz, hogy a volt közös képviselő jogsértés nélkül véleményezhesse feljelentésében a felperes magatartását az érintett iratok eltulajdonításának, függetlenül attól, hogy ez a büntetőjogi véleménye helyes-e, vagy sem.

[53] A Ptk. 2:45. § (2) bekezdése alapján jóhírnevet különösen valótlan tényállítással vagy valós tény hamis színben feltüntetésével lehet megsérteni. A felperes arra helyesen hivatkozott, hogy a jóhírnév sértést a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése alapján valótlan tény híresztelésével is el lehet követni. Mivel azonban a feljelentés kifogásolt tartalma a szöveg egészét tekintve büntetőjogi vélemény volt, amely nem minősült jóhírnév sértőnek, az elsőfokú bíróság helytállóan nem értékelte az iratok eltulajdonítása tekintetében valótlan és sértő tényállítás híreszteléseként a címzetti körnek megküldött feljelentést.

[54] Nincs jogszabályi alapja annak sem, hogy egy a társasházi tulajdonosi közösség ügyeit érintő, nem jogsértő feljelentés megalapozottságáról az újabb közös képviselőnek meg kellene győződnie. A közös képviselővel szemben a közvélemény tájékoztatásáért felelős médiaszolgáltatókkal (a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény 1. § 1.,2. pont) szembeni elvárhatósági mérce nem alkalmazható.

[55] A személyes adatok védelméhez való jog megsértése miatt előterjesztett kereset elutasításával az ítéltábla a következőkre figyelemmel értett egyet.

[56] A felperes a személyes adatainak védelméhez való jogának megsértését állítva kizárólag személyiségi jogi jogalapon terjesztett elő keresetet. A felperes megállapítási keresetében személyes adatok védelméhez való joga megsértéseként a feljelentés közgyűlési meghívóhoz csatolását és a tulajdonostársaknak kézbesítését jelölte meg. Közömbös volt ezért a sérelmezett adatkezelés jogszerűsége szempontjából az, hogy a meghívó és mellékletei a tulajdonostársakon kívül eljuthatott-e máshoz, mivel a tulajdonostársaknak kézbesítés és nem az volt a kereseti kérelem tárgya, hogy az alperes a közgyűlési meghívó mellékleteit nem zárt borítékban küldte el a tulajdonostársaknak, így azokat a címzetteknek kívüli konkrét személyek – esetlegesen a levéltitkot is megsértve – megismerték.

[57] A felperes arra helyesen hivatkozott, hogy a feljelentés előterjesztéshez csatolása és megküldése a társasházi közgyűlési meghívó mellékleteként a tulajdonostársaknak a személyes adata kezelésének minősült. A felperes keresetlevelében hivatkozott jogszabályokkal és az elsőfokú ítéletben levezetettekkel szemben a GDPR bizonyos rendelkezéseit is alkalmazni kellett, az Infotv. 3. § 1., 1a., 2. pontja, 4. § (1), (2) bekezdése, 5. § (1), (2) bekezdése ezzel szemben pedig nem volt alkalmazható a következők szerint.

[58] A feljelentés meghívóhoz csatolásának időpontjában (2019. április 28.) a GDPR-t már alkalmazni kellett. A feljelentés csatolása nem minősül a GDPR 2. cikkének (1) bekezdése értelmében automatizált, vagy valamely nyilvántartási rendszer részét képező adatkezelésnek, ezért arra az Infotv. 2. § (4) bekezdésének szabályai voltak irányadók. A 2. § (4) bekezdés a) pontja értelmében a személyes adatok GDPR hatálya alá nem tartozó kezelésére is alkalmazni kell a GDPR II. fejezetében foglaltakat, így a GDPR. 3. cikkében meghatározott fogalmakat, a 6. cikkében meghatározott jogalapokról szóló szabályokat, különleges adatok esetén a 9. cikket. Az Infotv. 2. § (4) bekezdés b) pontja folytán pedig alkalmazni kell az Infotv. 3. § 4. pontját, 5. § (3)-(5), (7) és (8) bekezdését.

[59] A felperes keresetlevelében előterjesztett jogi érvelésében a személyes adatok megsértésével összefüggően személyes adataként a nevét jelölte meg, és érvényesített jogaként kizárólag az Infotv. rendelkezéseire hivatkozott.

[60] Az Infotv. 2. § (4) bekezdés a) pontja folytán alkalmazandó GDPR 3. cikk 2. pontja értelmében személyes adat az érintettre vonatkozó bármely információ. A GDPR 3. cikke bűnügyi személyes adat fogalmat nem tartalmaz, a 10. cikk a büntetőjogi felelősség megállapítására vonatkozó határozatokra, bűncselekményekre, illetve a kapcsolódó biztonsági intézkedésekre vonatkozó személyes adatokról szól. Az Infotv. 2. § (4) bekezdés b) pontja alapján alkalmazandó 3. § 4. pontja alapján a büntetőeljárás során vagy azt megelőzően a bűncselekménnyel vagy a büntetőeljárással összefüggésben, a büntetőeljárás lefolytatására, illetve a bűncselekmények felderítésére jogosult szerveknél, továbbá a büntetés-végrehajtás szervezeténél keletkezett, az érintettel kapcsolatba hozható, valamint a büntetett előéletre vonatkozó személyes adatok minősülnek bűnügyi személyes adatnak.

[61] Kétségtelenül a felperesre vonatkozó információnak, személyes adatnak minősül a GDPR 3. cikk 2. pontja értelmében a felperes családi és utóneve. Helyesen hivatkozott azonban arra a fellebbezésében, hogy családi neve és utóneve nem minősül bűnügyi személyes adatnak. Ezek ugyanis nem az Infotv. 3. § 4. pontjának megfelelő bűncselekmények felderítésére jogosult személynél keletkező információk.

[62] Azok az információk pedig, amelyekre a fellebbezésben hivatkozott személyes adatként, egyrészt a keresetlevélben személyes adatként nem szerepeltek, másrészt nem olyan személyes adatok, amelyek kezelése a feljelentés megküldésével megvalósult.

[63] A per tárgyát képező feljelentés ugyanis a fellebbezésben foglaltakkal szemben nem hordoz olyan információt, így a GDPR 3. cikk 2. pontja értelmében olyan személyes adatot sem, hogy a felperes lopás miatt büntetőeljárás hatálya alatt áll, terhelti pozíciója van, az ismeretlen tettes elleni feljelentésből ezekre a körülményekre, a büntetőeljárás állására nem lehetett következtetni. A személyes adatok védelme a valós információkra terjed ki, a gyanúsítás szerint pedig a büntetőeljárás tárgya nem lopás, hanem okirattal való visszaélés volt.

[64] A felperes helyesen hivatkozott arra is, hogy a sérelmezett személyes adatkezelés, a felperes nevét mint személyes adatát tartalmazó feljelentés csatolásának az Infotv. 2. § (4) bekezdés a) pontja folytán alkalmazandó GDPR. 6. cikk (1) bekezdés szerinti jogalapja a 6. cikk (1) bekezdés f) pontja, az adatkezelő vagy harmadik fél jogos érdekének érvényesítése lehet.

[65] A kúriai bírósági gyakorlatot (Kúria Pfv.IV.20.387/2024/5-I.) figyelembe véve az f) pont szerinti jogalapon nyugvó adatkezelés jogszerűségéhez három feltétel együttes teljesülése szükséges: 1. az adatkezelő vagy egy harmadik fél jogos érdekének érvényesítése, 2. a személyes adatkezelés e jogos érdek érvényesítése érdekében szükséges, 3. az adatvédelemmel érintett személy alapvető jogai és szabadságai nem magasabb rendűek.

[66] Az elsőfokú bíróság a GDPR. 6. cikk (1) bekezdés f) pontjának sérelme nélkül fogadta el jogos érdeknek azt, hogy a társasházi tulajdonostársak a pénzügyi beszámoló iratok hiányán alapuló elfogadásához, egy ilyen döntés indokoltságának megítéléséhez szükséges iratokat minél teljesebb körben megismerjék. Az adott esetben a közös költség kötelezettségeket, tartozásokat jelentősen érintő előterjesztés indokát a közös képviselő éppen az iratok hiányával kívánta alátámasztani. Az előterjesztés indokaként az iratok hiányának igazolása körében a feljelentés csatolása okszerű, az adatkezelés céljához szükséges. A tulajdonostársak a feljelentésből megismerhetők, és azzal igazolni kívánt irathiányra tekintettel hozhattak felelős döntést arról, hogy az előterjesztés megalapozott-e (pl. szükségesek-e a feljelentésben szereplő iratok a beszámoló elkészítéséhez). A személyes adatkezelés jogalapja szempontjából nem volt jelentősége annak, hogy a feljelentésben felsorolt iratok hiánya objektíve indokoltta tette-e az előterjesztésben foglalt pénzügyi beszámolót, ennek a kérdésnek az eldöntése ugyanis a tulajdonosközösségre tartozott.

[67] Az ítéltábla megítélése szerint a döntéshozatallal összefüggően a tulajdonostársak jogosultak voltak annak megismerésére is, hogy mely tulajdonostársak magatartása érintette az állított irathiányt. Nem minősült ezért a döntéshozatal szempontjából szükségtelen adatkezelésnek az sem, hogy a tulajdonostársaknak megküldött feljelentéseken a felperes nevét nem takarta ki az alperes.

[68] A felperes személyes adatainak védelméhez fűződő joga az alperes személyes adatkezelését megalapozó jogos érdeknél nem volt magasabb rendű. Az ítéltábla az alperesi adatkezeléshez fűződő érdek és a felperes személyes adatainak védelméhez fűződő jogának mérlegelése során jelentőséget tulajdonított annak, hogy a feljelentés tárgya kifejezetten összefüggött a tulajdonosközösségi döntéshozatallal és részben a felperes magatartásával. Azt pedig az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte, hogy a személyes adatkezelés címezettjei, a tulajdonostársak a feljelentéssel leírt iratok elvételét érintő eseményt a közgyűlésen résztvevőként, illetve a felperes és a korábbi közös képviselő tulajdonostársakhoz intézett leveleiből már megismerhették. Ebből következően egyrészt a meghívók címzettjei a felperes nevének kihúzása esetén is széles körben beazonosíthatták volna a felperest. Másrészt ezen előzményekhez képest többletinformációnak kizárólag az minősülhetett a tulajdonostársak számára, hogy a konfliktusban érintett egyik fél, a volt közös képviselő feljelentést is tett. Ez pedig nem olyan súlyú többletinformáció, amely az ismert előzmények mellett indokoltta tenné a felperes nevének elhagyását az előterjesztés mellékleteként csatolt feljelentésből. A felperes semmilyen módon nem támasztotta alá, hogy kizárólag ez a többletinformáció, azaz a feljelentés tényéről adott tájékoztatás vezetett bármely tulajdonostársa előtt hátrányosabb megítéléséhez, illetve emiatt olyan sérelem érhetne, amelyre tekintettel a személyes adatainak védelméhez fűződő jogát az adott ügy körülményei között magasabb rendűnek kellene tekinteni.

[69] Az alperes adatkezelésének jogalapja ezért a GDPR. 6. cikk (1) bekezdés f) pontja alapján fennállt. Közömbös az, hogy a Tht. 34. § (2) bekezdése alapján nem köteles az alperes az előterjesztés mellékleteként a feljelentés csatolására, az adatkezelés jogalapja ugyanis nem

jogi kötelezettség teljesítése volt (6. cikk (1) bekezdés c) pont). Az EBD2015. P.2. számú ügy tárgya banki tartozás, magántitok körébe tartozó információ közlése volt, a jelen üggyel ezért ügyazonosság nem állapítható meg.

[70] A felperes arra helyesen hivatkozott, hogy a vitatott 2018. augusztusi közgyűlési eseményeket követően a felperes nem tájékoztatta a tulajdonosokat arról, hogy a korábbi közös képviselő ellene feljelentést is tett. A fellebbezésben írtakkal szemben azonban a perbeli feljelentés megtétele és a 2018. októberi feljelentés 2019. áprilisi meghívóhoz csatolása nem jelenti azt, hogy a felperessel szemben büntetőeljárás indult, a feljelentés nem hordoz a felperest érintően ilyen tartalommal a GDPR. 3. cikk 2. pontja szerint a felperesre vonatkozó információt, személyes adatot, így az Infotv. 3. § 4. pontja szerinti bűnügyi személyes adatot sem.

[71] Az ítéltábla megjegyzi, hogy az alperes a korábbi közös képviselő által benyújtott feljelentést csatolta a meghívó mellékleteként. E feljelentésből nem állapítható meg, hogy az a büntetőeljárás lefolytatására, illetve a bűncselekmények felderítésére jogosult szervnél keletkezett irat, ezért önmagában a feljelentés egésze, ha azt az alperes a korábbi közös képviselőtől szerezte meg, az Infotv. 3. § 4. pontja értelmében nem minősül a felperes bűnügyi személyes adatának sem.

[72] A fellebbezésben írt okokból ezért nem minősült a feljelentés megküldése a keresetben megjelölt bűnügyi személyes adat kezelésének, ezért a különleges adatkezelésre vonatkozó fellebbezési érvelés sem foghatott helyt.

[73] Az elsőfokú bíróság így helytállóan döntött a személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jog megsértése miatt előterjesztett kereset elutasításáról is.

[74] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[75] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre. Az alperes másodfokú perköltségeként a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján áfa nélkül felszámított 20.000 forint ügyvédi munkadíjat az ítéltábla elfogadta, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján ennek megfizetésére kötelezte a peresztes felperest.

[76] A le nem rótt felperesi fellebbezési illetékről az ítéltábla a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján határozott.

[77] Az ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2026. január 13.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Istenes Attila s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Szabó Csilla s.

bíró